

KDE KONČÍ VANA?

ateliér Malba a ilustrace SUPŠ Jihlava-Helenín

1.—26. 2. 2017

Nikola Jindrová / Vendula Kosová / Jakub Mach / Gábina Novotná / Hana Sommerová / Anna Straková / Helena Ticháčková

Kurátoři: Denisa Krausová, Petr Kovář

Tématem výstavy je tělo, tělesnost, dispozice a determinace naší fyzické schránky. Studenti přitom netvořili artefakty na nějaké podobně znějící zadání. Výstava je výběrem prací, které vznikaly v ateliéru Malba a ilustrace během posledního roku. Téma těla se v něm objevilo jako jeden z průsečíků napříč individualitami, ročníky i rozličnými dílčími úkoly.

Není divu. Figura i šířeji naše tělesnost jsou témata a motivy, které provázejí dějiny výtvarného umění od pravěkých otisků dlaní a stylizovaných lovců, přes vytvoření kánonu antickými sochaři a jeho boření nejen v obdobích ikonoklastů, ale i vírem víry, že skrze deformaci nazřeme skutečnost lépe než jejím unylým kopírováním, až třeba po meditativní i trpitelské kreace bodyartistů dvacátého století, kteří hmatáním po hraničních možnostech vlastního těla vyjadřovali stisk doby i obecně lidského bytí.

Jakkoli rádi mluvíme o duši, to podstatné v našem životě má mít „hlavu a patu“. Nejsou to tedy jen historické lokty a palce, které ukazují, že tělo je nám mírou či měřítkem toho, co k nám přichází z prostoru mimo ně. Překročit svůj stín, sáhnout si až na dno, být bezpáteřním, ztratit hlavu, neschopnost něco strávit, mít cosi v oku, v paži nebo v malíčku, ohýbat hřbet, dělat ramena, mít sevřené pŕlky, ostré lokty, něčeho po krk nebo plné zuby... tolik tělesnosti ve vztazích, v sebepojetí, ve schopnostech, v úsudku i v etických hodnotách. Zkrátka duše krev a mlíko!

A jestliže takhle krásně měříme duši na oudy, co je pak měřítkem těla? Ponechme tuto otázku bez odpovědi a vydejme se za dalšími: jak se mění pojetí intimity, když ji nesvěříte blízkému druhovi, ale instituci? Kolik odstínů má vaše barva kůže? Hleďte. Je jisté, že se celí nikdy nespátříte, nikdy bez zkreslení přístroji nebo někým druhým. (Hurá, celí jsme, jen když nejsme sami! ...Mongol je prý úplným člověkem, jen když sedí na koni.) To je pořád nějaké nimrání v detailech, jděte ven, vydupejte svou podobu do sněhu, ale v takovém měřítku, až nebude z lidské perspektivy k přehlédnutí, až bude jen cestíčkami, směry chůze, až si sami nebudete jisti, kudy má vést další tah, budete to méně nebo více vy? A vana jako impérium těla? Jak daleko jsou od vás vaše palce? Jste víc palcem nebo stehnem, nebo se cítíte být obojím stejně intenzivně? Kdy jste naposledy ztratili hlavu a byli jste to pořád vy? A kilogramy kůže a vlasů, co míří odtokovým kanálkem z vany hlouběji a dál? Do moře...

Petr Kovář